«Тов. Заробян сьогодні тут розповів про інший випадок, коли для погодження ясного питання потрібно було 30 підписів з різних відомств. З такими бюрократичними вправами час кінчати».

(З промови Л. І. Брежнєва на вересневому Пленумі ЦК КПРС).

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— Ну що, дозволили тягнути?
— Та ні, ще двадцять дев'ять підписів треба.

перець

№ 21 (560). РІК ВИДАННЯ XXV | Ціна 10 коп. | КИЇВ. ЛИСТОПАД 1965

10 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ МІЛІЦІЇ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

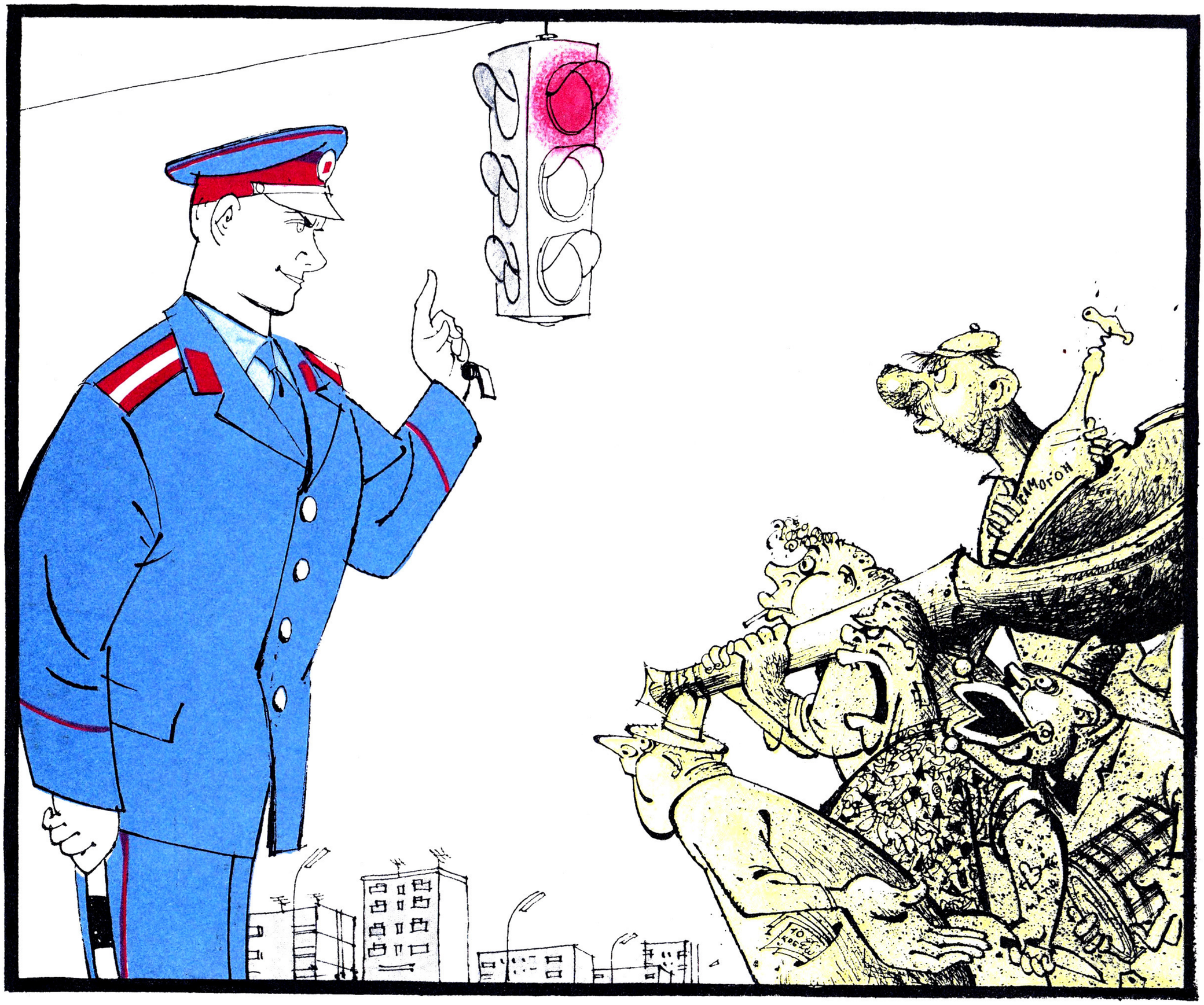

— А для вас у мене завжди червоне світло.

perec-ua.
perec-ua.

МАКУЛАТУРА З ЗАПАШКОМ

ЧЕРНІВЦІ. (Наш кор.). Закарпатська торгово-заготівельна база Укрлісбудторгу пригнала на Чернівецьку фабрику кондвиробів вагон макулатури — 740 картонних коробок. Що робити з тією тарою, кондитери не знають. У ці коробки можна пакувати ласощі не для людей, а для свиней. Та й свині відмовляться споживати те, що в тій тарі, бо вона з запашком — так і відгонить од неї скипидаром. Пахнуть вони ще й іншим — цілковитою байдужістю і недбалістю працівників бази до своїх обов'язків.

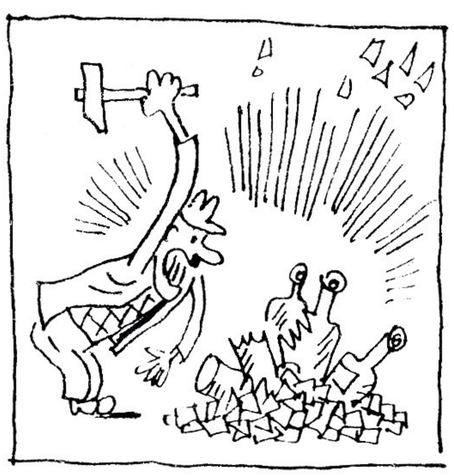

Телеграфне агентство Перця

ТЕЛЕГРАМА З ПОЛЯ БОЮ

КАЛУШ, Івано Франківської області. (Наш кор.). Закінчуються останні приготування до бою, що має розгорнутися на території місцевої заготконтори. Працівники контори мобілізовують усі наявні сили, щоб без паніки зустріти навалу 10904 бойових одиниць скляного посуду, які прибули до Калуської райспоживспілки з Білокриницького склозаводу Житомирської області.

Оскільки весь цей посуд визнано безнадійним браком, директор склозаводу т. Ручко здав його на милість заготконтори і попросив, щоб там його перебили, а склянки віддали на переробку.

З бойовим успіхом вас, товаришу Ручко!

ДЖЕРЕЛО РАДІОАКТИВНОСТІ

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. (Наш кор.). Тут виявлено джерело надзвичайно інтенсивної радіоактивності. Воно розташоване в районі залізничного переїзду, поміж клубом і кварталами багатоповерхових житлових будинків. Два гучномовці, встановлені на цьому переїзді, кожної ночі здіймають такий галас, що у людей з нормальним слухом починають пухнути вуха. Лише на т. Білявського — начальника 9-ої дистанції колії, — з доброї ласки якого появилися ці гучномовці, радіоактивність анітрохи не впливає. Він, на жаль, живе в іншому районі.

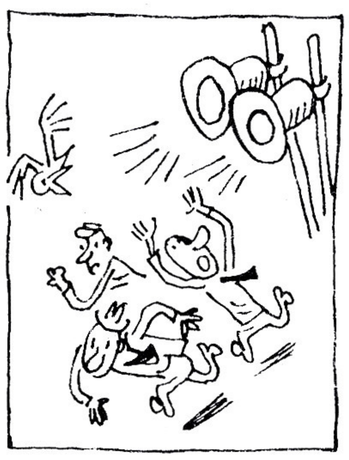

ЗНИКЛО ОЗЕРО

На території Дніпропетровського заводу гірничошахтного устаткування зникло озеро. Ще донедавна робітники милувались прекрасним водним дзеркалом. І раптом все поглинула земля! Все це сталося не внаслідок геологічної катастрофи, а за розпорядженням директора заводу В. М. Смаковського.

Не пошкодувавши державних грошей на викачку води та на засипку озера, Валентин Матвійович продемонстрував не тільки свою силу над природою, а й перемогу над усім колективом, який довго, але марно, намагався врятувати озеро.

СТАРА НОВИНА І СТАРА ТЯГАНИНА

Телеграфні агентства, як правило, застарілих новин не передають, а от перчанському телеграфному агентству доводиться.

Що поробиш, коли на Чупахівському бурякорадгоспі (Сумська область) у квартирах робітників і досі не устатковано газове обладнання.

Свіжою ця новина друкувалася на сторінках «Перця» у № 10 за цей рік.

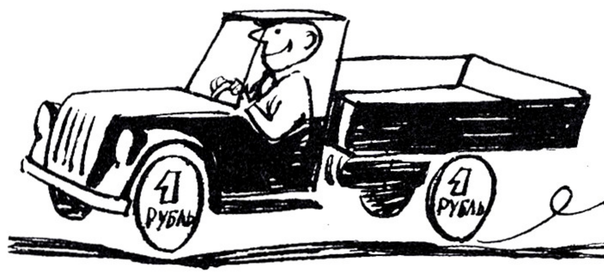

Репортаж з Великої дороги

— Дядьку, що ви робите?

— Складаю вітер у копиці...

Дивовижна робота фольклорного дядька-одинака нині поставлена на міцну технічну основу. Повітря заготовляють у Києві, Житомирі, Запоріжжі, Херсоні. Приємно, знаєте, у Фастівцях дихати непідробним столичним озоном, зібраним не десь, а безпосередньо на кручах Володимирської гірки. Або розкошувати солодкими пахощами одеських акацій у Кагарлику.

Щоб перевірити, чи немає зловживань у постачанні найвіддаленішим пунктам республіки першосортного повітря та хоча б приблизно з'ясувати, скільки кубометрів імпортованого кисню перепадає на душу населення, ми вийшли на велику дорогу. Вийшли, озброєні смугастими палицями автоінспекторів.

Стали на Чернігівському шляху і почали лічити. І що ви думаєте? Оця, з першого погляду, нудна робота статистиків просто вразила нас. Ми навіть вирішили, що існує досі не зареєстрований у телефонному довіднику трест «Трансповітряпостачзбут». Не вірите? Ось вам факти, які говорять самі про себе.

Ми реєстрували машини протягом години: котра йде з повітрям, а котра з буденним вантажем. Виявилося, що повітря везло 65 відсотків машин, а звичайні вантажі — лише 35. Оце масштаб! Вітер гуляв у кузовах «мазів», «кразів», «зілів», «газів». Повітря було дбайливо оповите м'якою курявою і ретельно прошите протягами.

«Ех! — подумали ми.— На які тільки жертви не йдуть люди, щоб поставити на колеса кустарну дядькову справу! Палять державний бензин. Не шкодують державного транспорту. Та ще оплачують ці автопробіги державними грішми».

На перевезення повітря кинуто не тільки машини автопарків та автоколон, а й, здавалося б, далеких від цього діла підприємств та установ. Свій посильний внесок роблять завод «Укркабель», Головтехпостачзбут, контора скрапленого газу, кінокопіювальна фабрика, санаторій імені 1-го Травня, інститут типових проектів і т. д., і т. ін.

Візьмімо першу автобазу Міністерства будівництва. Тут виявлено цінну ініціативу, бо вона справді вскакує в добру копійку. Державі, звичайно. П'яти- і семитонні машини цієї бази возять з Києва у село Плоске щебінку. Повертаючись назад, вони могли б везти, наприклад, картоплю, овочі. Але ніхто цього не робить. Машини йдуть порожні, вщерть наповнені повітрям. Чому? Ясно, щоб у столиці пахло українським степом.

Неабиякими винахідниками виявилися також водії п'ятого автопарку. В путівках у них зазначено, що вони везуть овочі. Насправді ж у їхніх семитонних кузовах серед повітряних тонн якась тонна-друга картоплі. Хвилинна справа — наростити автомашинам борти — і вези всі сім тонн. Так ні. Гідні нащадки стародавнього дядька завзято ганяють грузовиком за огірком.

На дорогах Броварського району ми зупинили машину КХА 54-81. В її просторому кузові теж плескали повітряні тонни. Шофер радгоспу імені Кірова Г. Дяченко охоче ділився досвідом:

— Оце мусив відвезти у Погреби свиней. По дорозі до брата вирішив завітати.

— А як же це так, цілий день їздите і все без вантажу? — поцікавилися ми, перевіривши путівку.

— Зараз завантажусь,— відповів водій.— Наберу картоплі і знову повезу братові...

Колеса крутяться. Водіям нараховують додаткові тонно-кілометри. І премії за перевиконання плану: плану перевезення повітря. Скільки тих повітряних тонн на рахунку, скажімо, автоколони № 2242! Зокрема водіїв А. Пашука та М. Михайлова! Сотні і сотні.

Тракторист радгоспу ім. Щорса (Броварський район) Микола Лисенко возить повітря додому на радгоспному тракторі марки ДТ-54, коли їздить заправлятися калоріями та вітамінами.

Директор Кагарлицького державного мисливського господарства Т. Т. Щегельський вирішив оздоровити сім'ю морським повітрям. Принагідно він згадав, що на обліку керованого ним господарства є вантажна машина ЩС-91-20. Розрахунок директора виявився абсолютно правильним: у кузові машини вільно розмістилися не тільки сам Щегельський, дружина та двоє дітей, а й дружина та діти шофера І. Калиниченка. Нічого не зробиш — довелося попутно оздоровляти й сім'ю шофера. Але ця дрібничка, зрозуміло, не зіпсувала відпочинку біля моря, аж в Одесі.

Отаких фактів використання державного транспорту ми могли б навести безліч. Досить сказати, що лише за один літній день автоінспектори зареєстрували понад 500 вантажних машин з «повітряними» вантажами. Окрім того, на державних машинах чомусь везли крейду, цеглу, дрова, пісок, овочі для власних діжок, фрукти, мисливців, рибалок, футбольних болільників...

У це число не входять машини, водії яких охоче показують правильно оформлену путівку. В документах у них ніби все гаразд. Водій автопарку № 28 Ю. Крупський перевозив повітря на відстань 80 кілометрів. І сплатив у касу автопарку за це аж 2 карбованці. Водій машини КИБ-20-58 В. Орещенко ганяв машину за 135 кілометрів. І це обійшлося йому лише в 6 карбованців. Шофер автопарку № 1 т. Нікітченко одержав автомашину у власне розпорядження на 2 дні за 5 карбованців.

Це вже не по-божому! Сам всемилостивий заправив би більшу плату! (До речі, досвідчені автоінспектори запевняють, що здебільшого рахунок виписується так, про людське око)..

Виходить, що державний бензин палять задурно. Це все одно, що крутити кіноапарати без плівки, топити грубки борошном або гасити пожежі молоком. Економічно ефект був би однаковий. З тією хіба різницею, що свідки такого божевілля негайно зчинили б галас на весь світ. Було б, запевняємо, багато галасу і, до речі, недаремно.

А що, коли зробити такі ж репортажі з шляхів Вінниччини, Полтавщини, Дніпропетровщини? Буде така ж картина, бо, на жаль, ще трапляються дядьки на державних автомашинах, які заготовляють повітря.

Ось чому ми сподіваємося, що цей репортаж з великої дороги започаткує велику розмову у Міністерстві автотранспорту та шосейних шляхів. Щоб ніхто не ганяв з грузовиком за огірком. І щоб за економічність державного автотранспорту боролися не лише з-під смугастої палки інспекторів.

Ю. ПРОКОПЕНКО,
Ю. ЯЧЕЙКІН,
спецкори Перця.

Київська область.

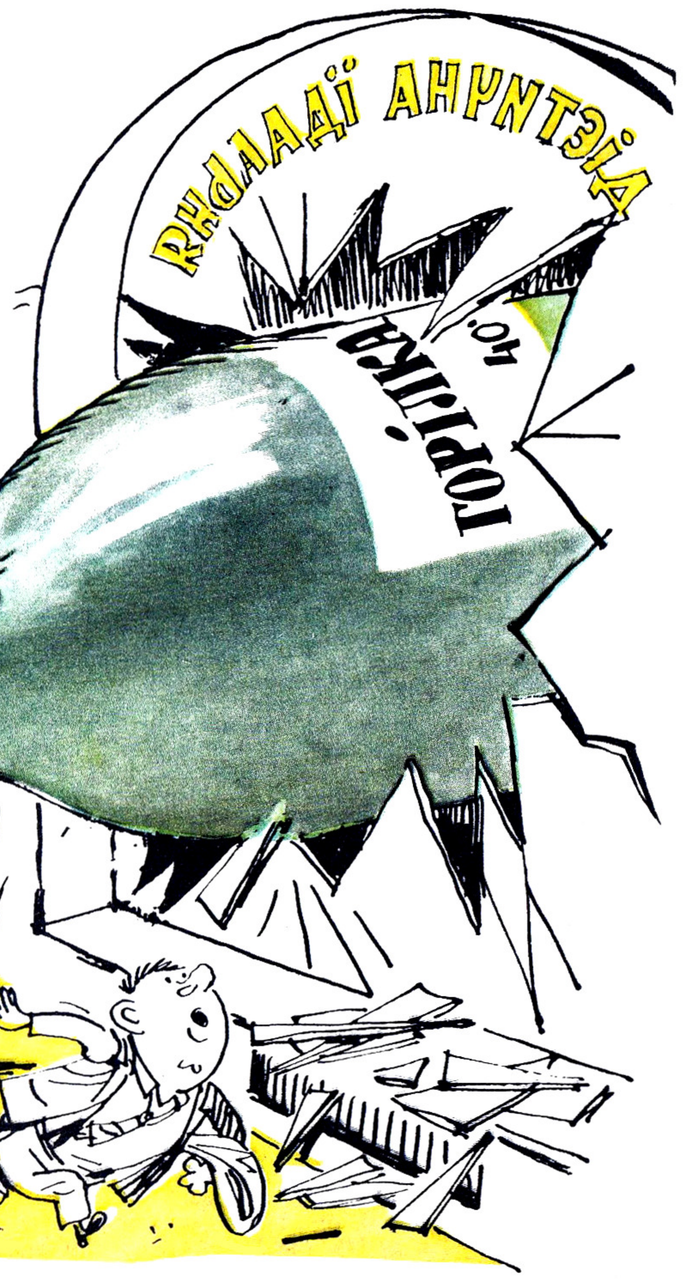

МАЙЖЕ ЗА ГОГОЛЕМ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

«Вікно брязнуло з гуркотом; шибки з дзвоном повилітали геть, і страшна свиняча пика висунулась, поводячи очима...»

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

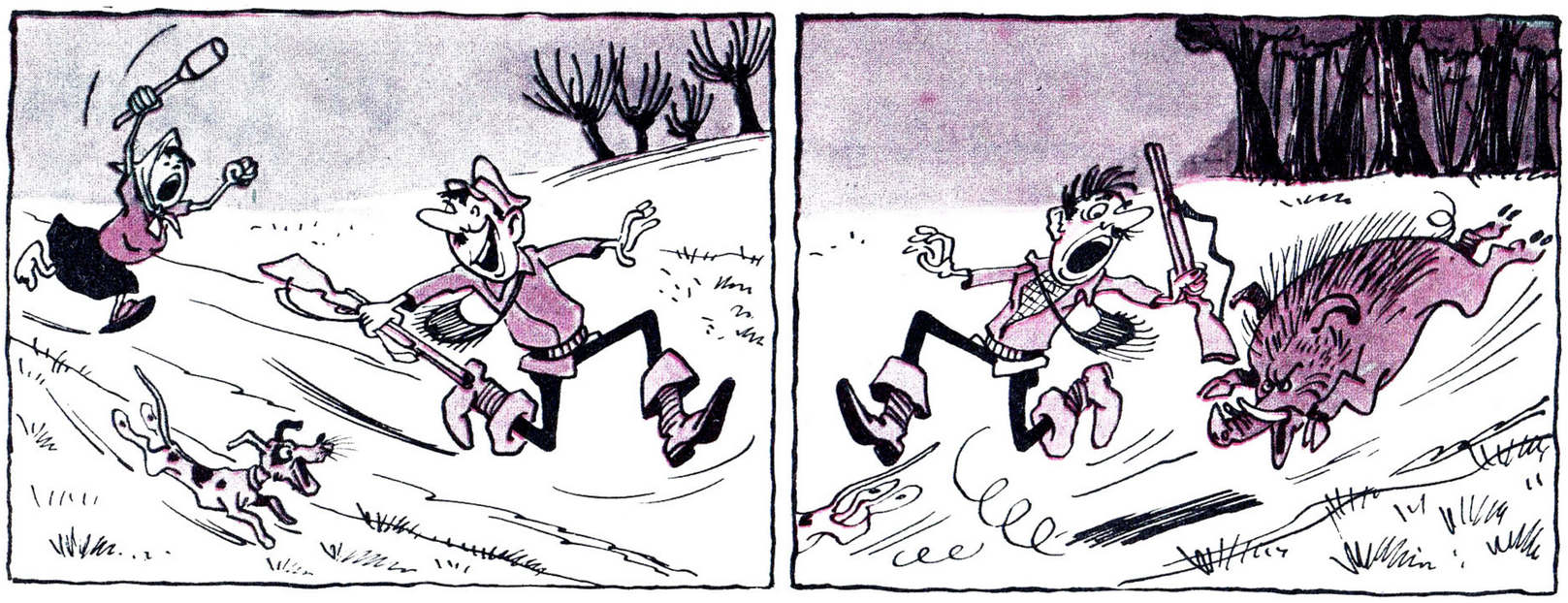

На полювання...

... і додому.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Пиво, як відомо, піниться. Саме ця властивість янтарного напою і припала до душі деяким відповідальним особам з Мединицького пивзаводу, Львівської області. Наприклад, Локтєв, Кисеря, Логвиненко, Козар та деякі інші працівники ту піну пивну перетворювали на грошики і набивали ними свої глибокі кишені. Дехто навіть особняки примудрювався спорудити з піни. Про це писалося в № 16 «Перця» у фейлетоні «Сатана в бочці».

Але махінатори погоріли. Вони не врахували, що за піною довго не сховаєшся. Осіла вона, і злодіїв стало видно, як на долоні. З «долоні» пересіли вони на лаву підсудних і одержали — кожний по заслузі.

Виходить, піна підвела.

СВЯТО КОТЛА

Один: Будь ласка, пане, прошу сюди! Газетярів ми дуже... той... Ну, як...

Другий: Поздоровляю вас, пане.

Третій: Дякую. Але не второпаю, з чим поздоровляєте?

Другий: З вашим новим котлом...

— А-а... Так, так... З котлом, кажете? Без котла не можна, пане... Котел — це дуже важливо...

— Прошу до буфету... Один аперитив [1])... Пан губернатор також приїдуть... Побудуть десь в іншому місці — й до нас.

Третій: Власне кажучи, мені здається, що ми з вами вже знайомились. Але де?

Четвертий: Ваше обличчя мені також знайоме. Десь я вас бачив. Стривайте, а чи не ви були присутні на святі з нагоди відкриття нових воріт на бойні?

— На жаль, ні... Розумієте, влаштовують по кілька свят на день, не встигаємо. Саме в той день я пішов на свято з нагоди встановлення нового димаря на склозаводі.

— Ось бачите, а я там не зміг бути. Товариші розповідали, що там таких курей подавали... За розмовами й не докінчили їх... Ех, пане, хіба всюди встигнеш!..

— Усі ці численні свята мене не обходять... Але завдяки ним.., — почав було один, та інший не дав скінчити:

— Звичайно! Хіба ж можна сумніватися в цьому?.. Уявляєте, якби не було оцих торжеств, то чи змогли б ми побачитись, скажіть на милість, га? Пригадую, давненько це було, коли ваш покірний слуга ще дитиною був. Так ото мій покійний тато візьме, бувало, мене за руку і гайда до текке [2]). По понеділках навідувались до текке Рюфаї[3]) в Ускюдарі[4]), по вівторках — до текке Накшібенді [3]) в Касимпаша [4]), по середах — до текке Кадірі [3]) в Чюрюклюку [4]), по четвергах — до текке дервіш ького ордена Мевляне... Кожного божого дня в якесь інше текке. Так, так... Оце тепер і ми отак... І скрізь пригощалися... Та ще й непогано... Як тільки наповнять мідні таці, ми їх швидко спорожнювали.

— Справа не в тім, щоб поїсти... Головне — приємні розмови...

— Звичайно, так... Ви не бажаєте легенів?..

— Мені більше подобаються голубці... До того ж, вони приготовлені смачно.

— А який тут завод будується? Не знаєте, часом?

— Стривайте, стривайте... Пригадав... На святі з нагоди купівлі в Японії корабля...

— Так, на тому святі я був. Вас я також пам'ятаю. Пригадую, ви тоді натискували на торт з кремом, от я й звернув на вас увагу.

— Так, так... Він мені дуже подобається. Розумієте, незадовго перед тим я чогось переїв і м'ясного навіть бачити не міг.

Хтось із присутніх: А що це за такий котел вони встановлюють?

— Їй-бо, не знаю... Котел, і все... В усякому разі, мабуть, не котел для білизни.

— Приємного вам апетиту, а в мене щось зі шлунком... Несправність почалась...

— І в мене також, пане. Останнім часом всі скаржаться. Просто якась епідемія. Я з собою соду маю. Хочете, дам пучку, випийте!

— Дякую вам. Треба буде й собі носити. Оох-о-о-о-о-оох...

— Ось бачите, допомагає, пане... Добре б зблювати трохи.

— О-о-о-ох, о-о-о-о-ох... У-у-у-хм... Полегшало наче. Але ж жарке з індика тут чудове. Пригощайтеся!

— Дякую. Мені більше до вподоби слойоні пиріжки з м'ясом.

Знову один з присутніх:

— А хто він, оцей товстун?

— Котрий? Отой, що п'є віскі?

— Ні, інший.

— Що їсть банан? Отой?

— Інший...

— Що ласує холодним м'ясом?

— За ним... Саме простягнув руку...

— Ага-а-а... Не знаю. Ми з ним бачимось, але хто він — не знаю.

— Їй-бо, напевно не знаю, але, здається... Якщо взяти до уваги машини, що стоять поблизу, то, мабуть, завод якихось машин.

— Ну й великий буде...

— Так, пане, що не кажіть, а цивілізація розвивається. Цілком природно... Раджу вам, дуже гарна фаршірована скумбрія...

— Що ж, не відмовлюсь. Поки настане врочиста година, й перетравиться. Кажете, ще одне свято буде? Я також прийду.

— Е-е-е... Природно... Будь ласка...

— Друже мій, встигнути всюди просто неможливо. Деякі свята доводиться пропускати, що ж поробиш...

На жаль... У газетах писалося якось, що Америка нібито має нам дати атомний агрегат. Чого доброго, може оце якраз і будується новий атомний завод?

— Та тут усе про котел мелють.

— Тільки й дбають що про прибутки, пане. Завод працюватиме, а бариші йтимуть.

— Хіба сьогодні стрічку перерізувати не будуть? — поцікавився один з присутніх.

— Чекають пана губернатора.

— А хто хазяїн цього заводу?

— Напевно, американці.

— Гадаю, що ні. Американці б такого свята для нашого брата не влаштовували б... Завод мабуть-таки наш, але ми не знаємо, кому саме він належить — Управлінню монополій чи Управлінню водного господарства.

— Скажете таке! Хіба воду виробляють на заводі? Що ж це за завод?

— Завод по виготовленню котлів.

— В такому разі він належить Управлінню монополій. В котлах же виготовлятимуть турецьку горілку... А оцього типа я бачу на кожному святі.

— Чи не скажете часом — хто оті люди, що біля начальства?

— Це запрошені депутати... Завтра ви прийдете на відкриття, того?..

— Звичайно. Не прийти — соромно. А мигдаль не свіжий, ви звернули увагу?

— Відродження країни спирається насамперед на заводи, — зауважив один.

— Якби кожного дня відкривалося по заводу... А омари тут добрячі, га?..

— Ви б покуштували тих, що подавалися на вчорашньому святі! А хто оцей малий? Мабуть, чийсь синок, хай його береже аллах...

— Усіх нас...

— Бери, сину, їж. Хочеш — візьми яблуко чи апельсин. А може, тістечко з'їси? Бери!..

— Ш-ш-ш! Прибув якийсь поважний пан.

— Хто він?

— Не знаю. Можливо, хазяїн заводу. А може, й міністр.

— Мабуть, головний управляючий... До речі, друже, в обличчя я вас знаю вже давно, ми зустрічаємось з вами на кожному святі, на кожному бенкеті. А от розпитувати якось і незручно. Де ви працюєте?

— Я? Та я... Послухаймо краще — поважний пан, здається, почав виголошувати промову з нагоди відкриття...

....

— Шановні співвітчизники! Сьогодні (чується брязкіт виделок) я вас усіх поздоровляю з нагоди встановлення четвертого котла на Тезгяхтарській електростанції. Цей котел ми встановили самі, без будь-якої допомоги від Америки. Наша рішимість, наша енергія, наш ентузіазм, що привели нас до перемоги над національною збірною Угорщини з рахунком 3 : 1, виявились і тут, — у справі встановлення котла якраз над топкою. Крім трьох американських спеціалістів, двох інженерів та чотирьох старших майстрів, ми нікого з іноземців не запрошували. Тому можна впевнено сказати, що вищезгаданий котел ми встановили своїми власними місцевими силами. І вже після встановлення котла, коли ми докопувались до причин — чому налита в нього вода не закипає, раптом виявилось, що топка чомусь опинилася в шести метрах позаду котла. Оскільки ж згаданий котел дуже важкий, техніки вважали за доцільне спорудити під ним нову топку. Слід сказати що цей котел є найбільшим на Близькому Сході і на Балканах. Сам він мідний, і разом з тим луджений. Незважаючи на цю обставину, він має лише дві дірки, які були заткнуті ключчям і аптечною ватою та залиті смолою нашими власними силами, без будь-якої американської допомоги. І тепер вже вода протікає через ці дірки в такій незначній кількості, що не може загасити вогонь у топці. Якби не припинилася раптом подача води з Теркоса, ми на ваших очах випробували б його.

Цей котел знаменитий. Саме його перекинули догори дном яничари [5]) під час повстання Кабакчи Мустафи. Потім його привезли на віллу до великого візира Халіля-паші, де він тривалий час використовувався для варіння солодкої куті, яку раз на рік у день великого свята роздавали біднякам. Після цього довгі роки він служив як паровий котел на колісному пароплаві. Котел мав на собі дев'ять ручок. Приладнавши ще одну, ми взяли його на завод. Цей котел...

— Щось, брате мій, цей котел розійшовся надовго. Я піду, — промовив один з присутніх до свого знайомого.

— Я також піду. Завтра зустрінемось на святі з нагоди того, як його...

— Гаразд. Бувай!

— На все краще!

Азіз НЕСІН.

З турецької переклав О. ГАНУСЕЦЬ.

---

[1]) Аперитив — настійка, яка збуджує апетит.

[2]) Текке — обитель, оселя дервішів, мусульманських мандрівних монахів.

[3]) Назви дервішських орденів.

[4]) Назви районів Стамбула.

[5]) Перевернутий на одній з площ Стамбула котел служив для яничарів (регулярне військо в султанській Туреччині, скасоване в 1826 р.) сигналом для заколоту.

ВИСТАВКА Ш И Р- НЕТРЕБА

ГАМАНЦІ ТА РЕМІНЦІ

Одеські шкірзаводи № 2 та № 5 поповнили виставку експонатами, які в багатьох людей залишають сліди не тільки в пам'яті, а й на руках та одязі.

Завод № 2, зокрема, виставив для широкого показу і можливого продажу 1730 штук гаманців. Особливість цих гаманців та, що вони блискавично реагують на найменшу дозу вологи. Коли візьмеш його спітнілою рукою, з нього негайно злазить фарба і намертво чіпляється до рук власника. Коли йде дощ, то гаманець легко линяє, забруднює одяг.

Завод № 5 виставив на огляд ремінці для годинників. По кількості виробів (31.100 штук!) він залишив далеко позаду свого суперника по браку. Ремінці з сюрпризом. На руці їх майже не відчуваєш — так і не зчуєшся, коли й годинника загубиш. Металева фурнітура благенька, швидко вкривається іржею, залишає сліди на руці.

На керівниках обох заводів ми цих слідів не помітили — вони своєю продукцією не користуються.

ГРАЙТЕСЯ, ДІТКИ, З ВОГНЕМ...

Плакати протипожежної інспекції гукають, благають, заклинають: «Не дозволяйте дітям гратися сірниками!»

Дуже слушні, дуже корисні, дуже переконливі плакати.

От тільки одного їм бракує — більш конкретної цілеспрямованості. Взяли б і порадили: чим бавитися дитині, якій кортить гратися чимсь запальним, іскрометним?

Протипожежна пропаганда, далебі, більше б виграла, якби порадила батькам купувати своїм дітям запальнички «Автомат» Одеського заводу металовиробів.

Вельми оригінальні запальнички!

Кращої іграшки для дітей, мабуть, і не знайти. По-перше, — блищить. По-друге, — тріщить. А по-третє, — річ абсолютно безпечна у протипожежному відношенні. Не те, що полум'я, але і найменшої іскорки від неї не діждешся. Прометей, і той, мабуть, скапітулював би, якби йому запропонували одеську запальничку для добування вогню.

От тільки жаль, що торговельні організації чомусь не оцінили старань одеських умільців і повертають їм назад запальнички партіями в сотні і тисячі штук.

Позбавили дітей такої радості!

НЕ ПО ЗУБАХ

Це, звичайно, неприємна новина.

Дуже неприємно дізнатися, що хтось на тебе має зуб...

Тим більш неприємно тому, хто керує Підволочиською фабрикою по виробництву зубних щіток.

Є така фабрика у Тернопільській області. І виробляють там зубні щітки дуже непривабливі на вигляд. Мало того! Ця неоковирна штука наділена ще й неприємним запахом. Не те, що в рота її брати, але й пальцем доторкнутися до такої речі не кожен наважиться.

Не дивно, що 105 тисяч таких зубних щіток. не побачивши прилавка, повернулися назад до Підволочиська.

Цікаво. що тепер з ними робитиме директор фабрики зубних щіток?

Може. з маленьких щіточок зробить одну велику щітку і за її допомогою вимете з підприємства бракоробів?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

«...А ще я вам пишу, що мої сусіди нечисті душі...»

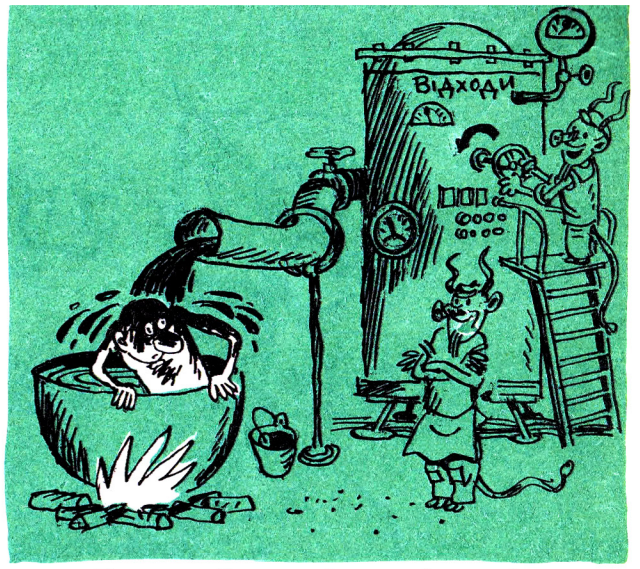

— Почуває себе, як риба у воді, яку він забруднював відходами свого підприємства.

— Мабуть, кину пити, бо й дома вже чорти ввижаються...

СКЛОЧНИЦЯ В ПЕКЛІ

— Помістіть мене у спільний казан, бо я таку кашу заварю, що усім вам тошно стане!

МУКИ ХАБАРНИКА

— От чорти, спершу мене спокушували брати хабарі, а тепер, у пеклі, з мене беруть.

— Знову наш громовержець розходився!

— Починайте вже опалювати, холодно.

— А ми готуємось до зими вашими методами...

І випало на мою долю важкеньке завдання.

Їдь, — сказали мені в редакції, — знайди й опиши горлохвата. І то не звичайного, не рядового, а класичного.

А хіба це так просто? Хіба горлохват сам у фейлетон проситься? Ні, братці, горлохват — це вам не п'яниця, якого й мала дитина відразу впізнає. Тут усе складніше.

І все ж я їду. Шукаю героя майбутнього фейлетону. Аж в Івано-Франківську область забрався.

— Є тут у вас горлохвати? — запитую.

— Переводяться! — чи то радісно, чи співчутливо відповідають мені тямущі люди. — Горлохват, слава богу, вимирає. Тепер це рідкість. А проте шукайте. Може, й знайдете.

У пошуках тих опинився я в Надвірній — величенькому і красивенькому райцентрі.

— Як у вас відносно горлохватів?..

І, уявіть, повезло. Пофортунило.

— Є такий, — кажуть. — Єдиний, правда, на всю Надвірну, унікальний, але є. Дня не проживе, як не затіє якої-небудь коломийки на роботі. Хопрянінов це — Григорій Іванович, директор Надвірнянської автобази.

Розпитую, що і як. З працівниками автобази розмовляю, методами керівництва Григорія Івановича цікавлюсь.

А методи у Хопрянінова круті.

Не встигне ото хтось із працівників порога переступити, рота розтулити, а директор його мокрим рядном — раз! — і накрив:

— Ах ти, сякий-такий, тах-тах, тарарах!..

— Та я хотів... — зніториться приголомшений працівник, але так рота і не розтулить.

— А мені плювати, що ти хотів. Слухай і роби те, що я хочу! — гарикне Григорій Іванович та кулаком по столу тільки гуп!..

На тому ділова розмова й закінчується.

На автобазі добрих чотири сотні робітників, і все ж Хопрянінов досягнув того, що рідко кого не вилаяв. Можна уявити, який це висококваліфікований майстер грубого слова, коли взяти до уваги, що кожного року на базі змінюється по 150—200 працівників.

Хто хоче потрапити до кабінету директора, той неодмінно має зібрати докладні відомості про душевний стан Григорія Івановича.

— У нього вже хтось був?

— Були.

— Ну, як?

— Вилітають, як пробки.

— Тоді я краще завтра.

А на другий день знову:

— Не дуже сердитий?

— Уже гупав кулаком.

— Тоді я краще завтра.

Але одному водієві було не до «завтра». Дружина дитину народила, а старшенькі самі вдома лишились. Потрібна відпустка хоч на пару днів.

Підвівся Григорій Іванович з-за столу. Водій аж зашарівся, розчулився. Думав, що директор поздоровить його зараз з новонародженим. А директор як гримне:

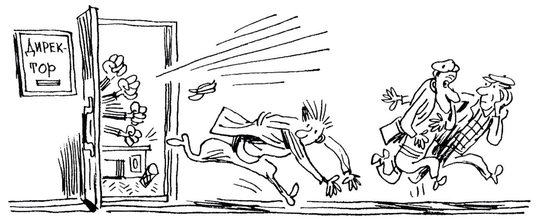

— Настарався, то й віддувайся тепер! Я вам не нянька. Сідай за кермо, і в рейс!

Заплакав водій. Не витримав. Нерви здали.

А в Григорія Івановича нерви не здають. Загартований.

А то якось завинив водій Брайляк. Притягнути б його до відповідальності по адміністративній лінії. Та ні ж, Григорій Іванович вирішив зробити все простіше. Він спіймав водія в райцентрі у базарний день, коли люду зібралось видимо-невидимо. Обірвав Хопрянінов одежину на Брайлякові, й хтозна, чим би все скінчилось, якби водій не роззувся та не дременув босоніж од грізного начальства.

Видовище було колосальне. Про Григорія Івановича заговорили по всьому району, навіть у міліції заговорили.

Пробували робітники умовляти директора.

— Ви нам, Григорію Івановичу, хоч одну посмішку на день подаруйте, а ми — два плани давати-мемо!

Не умовили. План дають, а посмішки з директора не вичавиш, як з каменю води.

Наслухався я тих пригод та й подався на автобазу знайомитись з директором. Дивлюсь, а там усі ходять з піднятими головами, з майстерні пісня лине, а рахівниці у дівчат клацають так весело, що хоч у танок пускайся.

— І ви, — питаю, — не боїтесь Григорія Івановича? — а сам думаю, що герой фейлетону вислизнув з моїх рук, як в'юн.

— А чого нам боятись? Директор же у відпустці. Сьогодні останній день співаємо. Завтра повернеться, тоді побачите.

А на завтра я таки побачив Григорія Івановича. Побачив, і руки мої зовсім опустились. Та Хопрянінов же — суцільна ввічливість! Не людина, а справжнісінький ангел!

Уявляєте, я прийшов у неприйомний день (директор автобази приймає тільки в понеділок, середу і п'ятницю з 16 до 20 години!), і мене люб'язно запросили до кабінету.

По-друге, Григорій Іванович на всі мої запитання відповідав тихо, коректно, з незмінною посмішкою.

— Скаржаться на вас, — кинув я загальну фразу.

— Це невдоволені, — пояснив директор. — А їх, скажу прямо, багато. Одних комуністів — семеро пішло з автобази. Кожен хоче, щоб його по голівці гладили, — поскаржився директор.

— А правда, що ви своєму синові підробили трудову книжку?

— Господи, ну підробив. Але ж вона йому не допомогла. Все одно до автодорожнього інституту Василь мій не вступив. Даремні були клопоти.

— А як же це ви зарахували свого Василя шофером на «Москвича» та ще й, крім ставки, виплачували йому надурочні?

— Розумієте, — зачастив директор, — студенти технікуму були у нас на практиці. Всіх їх на ставки не влаштуєш, а свій саме під руку підвернувся. Та це дурниця. Все обійшлося в 253 карбованці.

Отак все й спростував Григорій Іванович. На підлеглих, значить, він не кричить, до думки колективу він завжди прислухається. І т. д.

А головне, Григорій Іванович покорив мене своєю смиренністю. За довгу нашу бесіду він жодного разу не гримнув на мене, не стукнув кулаком по столі, не вжив жодного грубого слова. І посмішка грала на його обличчі така сонячна, що мені теж захотілося дати два плани — написати хоч про двох грубіянів.

Тільки спробуй знайти в наш час справжнього горлохвата...

Ів. СОЧИВЕЦЬ.

ГОРЕ ЛЕДАРЯ

Мал. БЕ-ША.

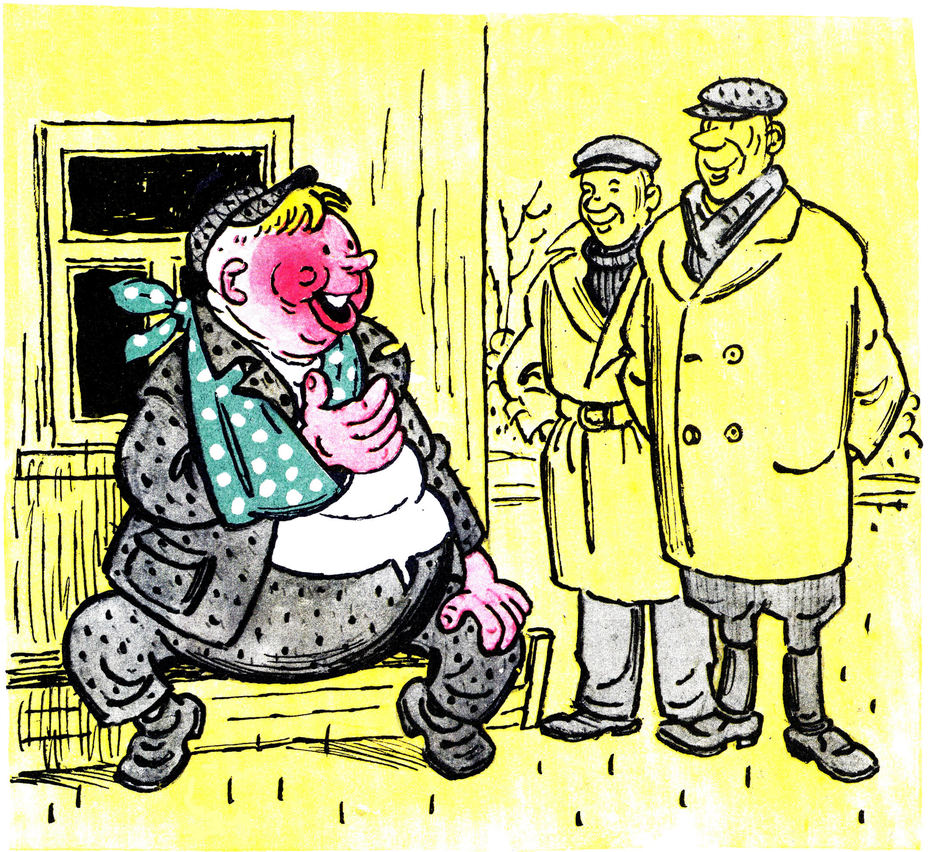

— Повірите: оце за день як намахаюсь ложкою, то до вечора зовсім руки не чую.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

«Відпочили...»

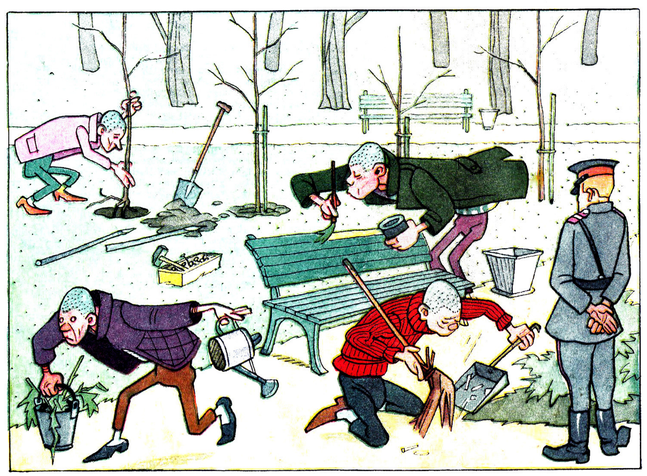

... і за роботу.

perec-ua.
perec-ua.

Народні усмішки

ВСТИГ

У вихідний день у лісі над річкою батько з сином Сашком варили кашу.

Пішов батько назбирати дров, щоб доварити кашу, та й гукає синові:

— Сашко, дивись, не перекинь каші!..

А Сашко у відповідь:

— А хіба ще одна є?..

Повідомив В. Ф. ЛОСКОТ
з м. Харкова.

СКІЛЬКИ РОКІВ?

Зустрілись два хлопчики — Петро і Микола. Петро і питає Миколу:

— Миколо, а скільки тобі років?

— Три. А тобі?

— Не знаю...

— А ти Сірка баби Ганни боїшся?

— Боюсь...

— Значить, два з половиною.

Повідомив В. А. СМОВЖ
з с. Шевченка,
Смілянського району,
Черкаської області.

ДВА БАЛАКУНИ

Зустрілись два товариші на дорозі і давай вихвалятись:

— Мій брат завжди ходить без капелюха.

— Овва, а мій стрийко ходить без волосся.

— А в нашій хаті так тісно, що як сонце загляне через вікно, то треба виходити з хати.

— То ще ніщо! Наша хата така низенька, що мама не можуть пекти хліб, тільки коржі.

ВАЖЛИВА ПРИЧИНА

— Чого плачеш, Ромку?

— Бо Оля вбила муху!

— То ти плачеш за мушкою?

— Ні, але Оля вбила муху на моїй шиї.

ВМІЄ РАХУВАТИ

Під час відвідин свого хрещеника один чоловік запитав, чи вміє він рахувати.

— Вмію, — відповідає хрещеник. — Ось послухайте: один, два, три, чотири, п'ять, шість, сім, вісім, дев'ять, десять, валет, дама, король, туз.

Повідомив М. С. МЕЛЬНИК
з с. Корначівки, Ланівецького району,
Тернопільської області.

ПЕРЧЕНЯ

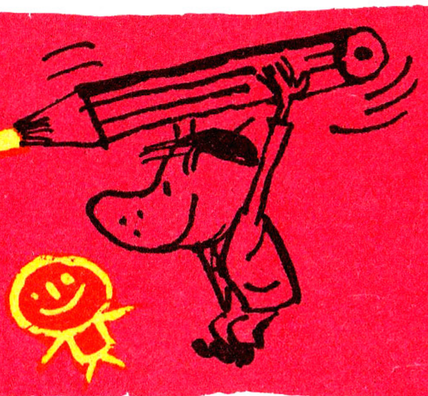

ПРИКРІПИЛИ

Вислуховував докори
(Піт котився з чола) —
Вимагали класні збори
Звіту у Павла.
— Де взялись у тебе двійки?
Ти ж учився на «п'ять»...
— Прикріпили до Надійки, —
Став Павло казать. —

Юру ще дали в придачу,
Теж він не встигав, —
Я робив за них задачі,
Їм допомагав.
Ой, було ж мені мороки! —
Аж стогнав Павло, —
А самому вчить уроки
Ніколи було...

Л. ВЕРНИК.

м. Вінниця

ХТО НАЙГОЛОВНІШИЙ

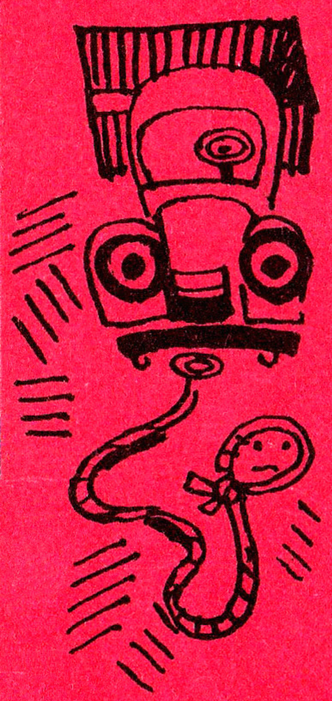

У кутку дерев'яний грузовичок хизувався перед всіма іграшками:

— Я тут найголовніший. Складе вас Юра всіх на кузов, і я вас повезу, куди сам захочу!

Мотузка, що була прив'язана до грузовичка, пхикнула:

— Ну й задавака ти! Куди ж ти без мене поїдеш? Ти можеш поїхати тільки туди, куди я тебе потягну.

Всі іграшки з інтересом прислухалися до цієї суперечки, тільки старий плюшевий ведмідь Потапець смоктав собі лапу і, здавалося, не чув нічого і не бачив.

Після сніданку хлопчик Юра відв'язав мотузку від грузовичка і, прив'язавши до неї папірець, почав бавитись з котом. Кіт весело стрибав за папірцем по всій кімнаті, а грузовичок сумно зиркав своїми фарами з кутка.

— Ну, хто найголовніший? — віддихуючись, запитала мотузка. — Бачиш, мені однаково, що тягти за собою — чи тебе, чи папірець. А без мене ти стоятимеш, як прикутий.

Старий плюшевий ведмідь Потапець і тут нічого не сказав, тільки примружив свої хитрі очі.

Через годину хлопчик Юра вирішив зробити лука і прив'язав мотузку до прутика, але лук не стріляв, і Юра закинув його у куток.

І тут подав голос старий і розумний ведмідь Потапець:

— То хто ж найголовніший? — запитав він у грузовичка і в мотузки. — Чогось ви обоє не їдете. Задаваки ви, задаваки! Невже ви досі не зрозуміли, що найголовніші — це Юрині руки. Захочуть вони, прив'яжуть мотузку до грузовика, і будете ви разом, захочуть — одв'яжуть, і будете ви окремо. Захочуть — потягнуть за мотузку, і поїдете, не захочуть тягнути — сто років у кутку стоятимете. Отож запам'ятайте собі раз назавжди, що людські руки найголовніші, бо вони і тебе, мотузко, ссукали і тебе, грузовик, зробили. І мене теж.

Дід ЯВТУХ.

ЗНАЄ ГЕОГРАФІЮ...

Мал. Л. БОЙКА

— Розкажи, Петренко, що ти знаєш про Англію?

— В Англії в 1966 році відбудеться чемпіонат світу з футболу...

НЕ НАГАДАЛА

— Чого це ти, Петре, приходиш до школи без піонерського галстука? — запитав учитель.

— А то бабуся винна.

— Чому?

— Вона не нагадала, щоб я його надягнув.

Ф. НИКИФОРЧУК.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Без слів.

НЕВІДКЛАДНА ДОПОМОГА

Кожен мисливець повинен уміти подати першу невідкладну допомогу при пораненнях, переломах та інших нещасних випадках. Ці навички входять до так званого мисливського мінімуму.

«Раною називається всяке порушення цілості шкіри, а також тканин та судин, що лежать під нею. В залежності від величини рани виникають кровотечі. Щоб зупинити кров, потрібно накласти тісний жгут вище місця поранення».

Ага! Вище місця поранення...

«При переломах покладіть потерпілого на землю. Якщо він утратив свідомість, дайте понюхати нашатирного спирту і зробіть йому штучне дихання. При вивихах

підкладіть під вивихнутий суглоб кругле тонке поліно (можна дуло рушниці) і через нього різким рухом зігніть кінцівку в місці вивиху і поволі розігніть».

Якщо мисливець не може подати невідкладної допомоги товаришеві, це лягає на совість інспекторів.

Минулого року я посковзнувся на полюванні і, падаючи, вивихнув руку. Що могло б трапитись, коли б мої товариші-мисливці не вміли подати першої допомоги? Мені довелося б з хворою рукою додому сім кілометрів тюпати пішки. Але цього не трапилось. Усе склалось по-іншому.

Я уже хотів помаленьку дибати, коли двоє моїх супутників, співчуваючи моєму горю і виявляючи милосердя, вирішили, що невідкладна допомога тут не завадить. Я віднікувався, але вони, молоді й здорові, зробили усе від них залежне, щоб у чотири руки переконати мене, і коли я вже лежав горілиць, приступили до порятунку.

Спочатку підклали під вивихнутий суглоб дуло рушниці і різким рухом зламали мені руку. Я втратив свідомість і перестав кричати. Потім налили у вуса нашатирного спирту і я став зіпатись, як карась на березі. Збадьорені такими досягненнями мисливської медицини, хлопці заходились робити мені штучне дихання і при цьому викрутили мені другу руку. Коли вони підклали дуло рушниці під другу руку, рушниця вистрелила і поранила мені плече.

Тоді я побачив в руках Кузьми правила мисливського мінімуму, і мене охопив жах. Я хотів крикнути, але не зміг. Я зрозумів: зараз вони зупинятимуть кровотечу. Я роззявив рота, а затулити назад не встиг, бо Кузьма спритно накинув мені вище місця поранення, тобто на шию, мотузок і зав'язав тісно. Так я роззявлений лежав і тільки виводив рулади носом, а Кузьма того мотуза затягував цуркою. Коли я вже не подавав ніяких ознак життя, Кузьма сказав:

— Хана! Не помогло.

Вони підняли мене на плечі і понесли додому. Уже в селі я став щосили дригати ще цілими ногами, хлопці були дуже здивовані і розгубились, бо що робити в таких випадках, коли мерці дригають ногами, в мисливському мінімумі не написано. Збіглись люди.

Тепер, зустрівши на полюванні ватагу мисливців, я обов'язково питаю: — А хто з вас уміє подати невідкладну допомогу?

І якщо серед них такий є, відразу чухраю додому.

Арсен ТКАЧУК.

с. Глухівці.
Вінницької області.

Федір МАКІВЧУК

Перлинки і смітинки

КОНЬЯК НА ЗІР ВПЛИВАЄ

Розмовляють двоє. Один у зеленій шляпі, другий у синьому береті.

— Ніколи не пийте, Степане Івановичу, самогону, — каже зелена шляпа. — Гидота, майте на увазі, якої ще світ не бачив. Страшенно погано на підшлункову залозу впливає. Це вже доведено медициною.

— Та що ви, Іване Степановичу! — дивується синій берет. — Я все своє свідоме життя п'ю тільки самогон, і, як бачите, чорт мене не взяв. От і вчора. Привезла мені тітка з села чотири пляшки бурякового перваку, а ввечері один приятель у хату заскочив. Сіли за стіл, виклинцювали одну пляшку, потім другу, потім третю. Але ще чуємось на силі, сидимо, закусюємо, розмовляємо.

— А що будемо робити з четвертою? — кажу до свого друга — приятеля. — Подужаємо і цю чи, може, лишимо на завтра?

А друг мій сміється:

— А ти знаєш, що казав у таких випадках старик Хемінгуей? Старик Хемінгуей казав, що недопита горілка — це найстрашніший ворог людини.

Ну раз так, то виклинцювали й четверту. Правда, прокинулись уранці у мене під столом, але почуваю я себе зараз, як після нарзанної ванни.

— А я цієї гидоти в рот не беру, — каже зелена шляпа.

— А що ж ви п'єте? — цікавиться синій берет.

— П'ю тільки «КаВеВеКа», — каже зелена шляпа. — Мені навіть один академік радив: «Якщо вам хочеться випити, то пийте тільки марочний коньяк. Він судини розширює і піднімає тонус».

— А я на коньяк дивитись не можу, — відповідає синій берет. — Коньяк страшенно на зір впливає.

— Хто це вам наплів таких дурниць? — дивується зелена шляпа.

— По собі знаю, — каже синій берет. — Як тільки на ціну гляну, мені одразу в очах темніє.

ЦЕ ЩЕ НЕ БІДА

Не переживай, якщо ти не лишив сліду в літературі.
Це ще не біда.
Переживай, якщо ти наслідив у літературі...
Ото біда!

БОЖИЙ ДАР І ЯЄЧНЯ

У деяких газетах і журналах останнім часом з'явилася літературна рубрика: «Книги, які іце не вийшли». Під цією рубрикою часом друкуються такі літературні виливки, що краще було б ставити над ним рубрику в такій редакції: «Книги, які ще не вийшли і ніколи не вийдуть».

По-перше, од цього виграла б література.

А, по-друге, читачі знали б, що в редакціях не завжди плутають божий дар з яєчнею.

ДОБРА ДУША

Він так часто випивав за здоров'я своїх друзів, що сам передчасно оддав богу душу від білої гарячки.

ПРАВИЛА ХОРОШОГО ТОНУ

Він до того поважав правила хорошого тону, що навіть у себе вдома приймав ванну тільки в трусах.

ОТ І ВГАДАЙ, ЯКИЙ ВІН Є

Він завжди хвалиться:

— У своєму житті я не зробив людям нічого поганого.

І ні разу не сказав, — а що ж він зробив людям доброго.

АРХІРЕВНИВИЙ І НАВПАКИ

Громадянин Ікс зустрічається з громадянином Ігреком. У громадянина Ікса вигляд такий, наче завтра в газетах, у чорній рамочці про нього напишуть: «После длительной и тяжелой болезни»...

А в громадянина Ігрека, навпаки, вигляд бойовий.

— Чого скис, наче тебе тиждень у розсолі мочили?

— Ех, не питай. Жінка в гречку скаче. З гусаком злигалася...

— Ха-ха-ха! Ги-ги-ги! Що ти мелеш? Звідкіля це ти взяв?

— Звідкіля? Учора в ліжку гусяче перо знайшов.

— Ха-ха-ха! Ги-ги-ги! Ох і чудило! Ох і ревнило! Я сьогодні в ліжку шофера знайшов, — так що ж, по-твоєму, моя жінка з автомобілем шури-мури крутить, да? Ох і чудило! Ох і ревнило! Ха-ха-ха! Ги-ги-ги!

ВІЧНИЙ УЧЕНЬ

У день свого семидесятиліття літератор Н. з гордістю сказав на ювілейному вечорі:

— Я був і лишуся вічним учнем класиків літератури.

Очевидно, не знав тієї істини, що лишатись вічним учнем, — значить ніколи не наздогнати своїх учителів.

СУВОРО ЗАБОРОНЯЄТЬСЯ...

У магазині «Цигарки — тютюн», на чільному місці, наче ікона, висить художньо оформлене попередження: «Курити суворо забороняється. Штраф — 3 карбованці».

Це однаково, що в церкві над самісіньким вівтарем написати: «Бити поклони суворо забороняється. Штраф — 30 свічок Варварі великомученици. Амінь».

Мораль: «Пужати» штрафами суворо забороняється. Це не морально!

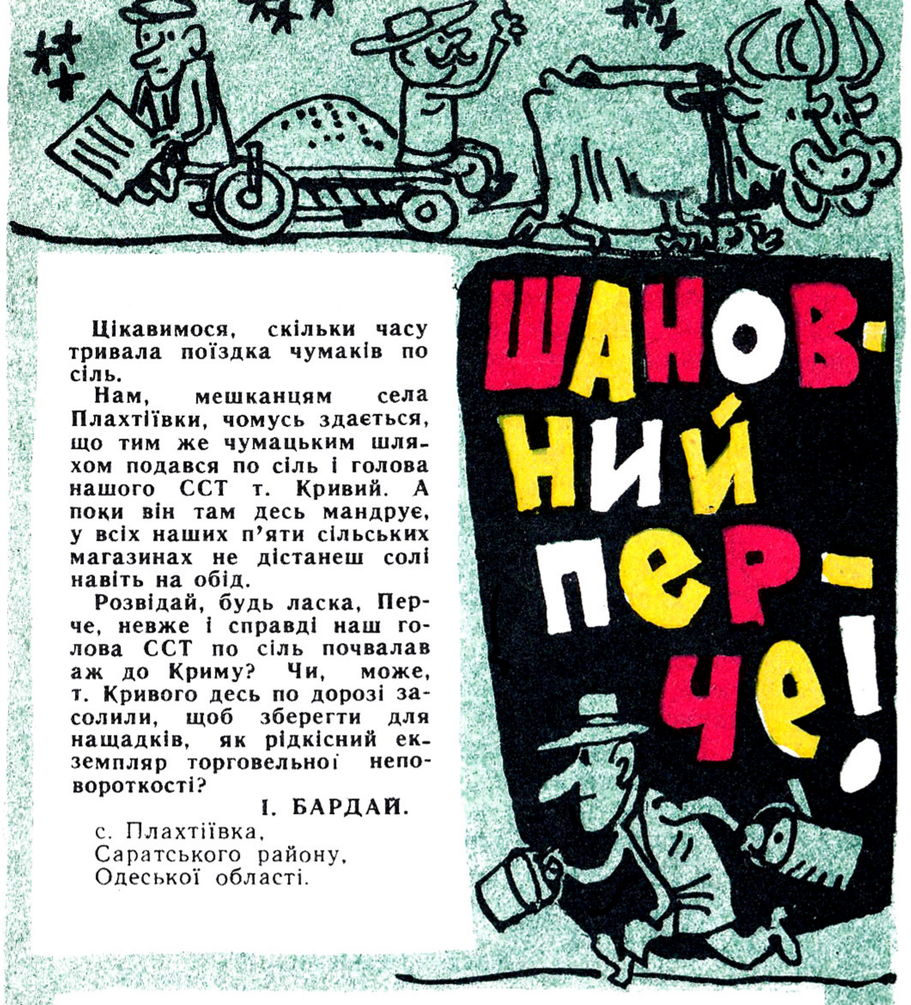

Цікавимося, скільки часу тривала поїздка чумаків по сіль.

Нам, мешканцям села Плахтіївки, чомусь здається, що тим же чумацьким шляхом подався по сіль і голова нашого ССТ т. Кривий. А поки він там десь мандрує, у всіх наших п'яти сільських магазинах не дістанеш солі навіть на обід.

Розвідай, будь ласка, Перче, невже і справді наш голова ССТ по сіль почвалав аж до Криму? Чи, може, т. Кривого десь по дорозі засолили, щоб зберегти для нащадків, як рідкісний екземпляр торговельної неповоротності?

І. БАРДАЙ.

с. Плахтіївка,
Саратського району,
Одеської області.

Між іншим, приказку «За шматок кишки сім верст пішки» складено про нас —жителів 5-го кварталу робітничого селища, що розкинулось на Павлокичкасі, біля Запоріжжя. «Шматок кишки» — це не якісь там ласощі, а звичайнісінький гас, по який домогосподаркам доводиться бігати рівно за 7 кілометрів, аж до обласного центру. Ближче гасу тут і вдень з вогнем не знайти!

Правда, старожили пам'ятають той щасливий період цивілізації, коли і в нас був ларьок, де продавали гас, але згодом його закрили і землю на тому місці розрили: так розпорядився начальник ВРП «Запоріжсталі» т. Рудзевич. Зробив він, кажуть, це на те, щоб ми на практиці переконалися, яка то мудра приказка.

Що ж, Перче. ми переконалися! А от т. Рудзевич — ні. Він інколи, коли ми сильно вже дошкулимо своїми скаргами, «підкине» нам бочечку гасу. Але такої дози не вистачає навіть, щоб той гас понюхати, не те що керогази заправити.

А як би хотілося, щоб і т. Рудзевич разом з нами трохи побігав «сім верст пішки». Переконані, що вже через тиждень у нас стояв би рундук з гасом!

О. ТРОЯН, І. ОМЕЛЬЧЕНКО.

м. Запоріжжя.

Ти навіть не уявляєш, які в нашій конторі цікаві люди. Одні ходять цілий день і регочуть, другі — співають, а треті — плачуть. Це залежно від того, що передають по телефону. Якщо веселі та жартівливі пісні, — співають, якщо репортаж про футбольний матч, — плачуть, коли телефонограми, — регочуть. Ти запитаєш, а чому все по телефону? А тому, що наші гучномовці давно поглухли, а їх функції виконує радгоспівський телефон. Чого тільки у його трубці не почуєш: і комедії, і трагедії, і фантазії, і навіть попередження з району про своєчасну плату за користування телефоном та радіо. Словом, все, крім одного—голосу того, до кого дзвониш.

Дзвонили ми й до начальника районного вузла зв'язку. Хотіли поцікавитись, що він на це скаже. І що ж? Він відповів, але чомусь жіночим голосом:

«А до мене Яків приходив,
Коробочку крабів
приносив...»

Так ми й не зрозуміли, до чого цей натяк? Може, ти, Перче, догадаєшся?

ІВАНКІНА,
економіст радгоспу «Перемога».
Харківська область.

Спочатку нагадаємо анекдот про царського солдата, який начищав чоботи тільки спереду, бо, мовляв, ззаду фельдфебель однаково нічого не бачить. Так за цією ж хитромудрою логікою велося будівництво і на нашому Кочерівському плодово-декоративному розсаднику. Все, що в очі кидається, Радомишльський міжколгоспбуд здав ще три роки тому. А от погріб (за який, між іншим, гроші також одержав) він і понині не спроможеться добудувати. Голова Радомишльського міжколгоспбуду т. Більман, як і той хитромудрий солдат, видно, вважає, що, коли його недоробка захована глибоко під землею, то і відповідати за неї не доведеться.

Поясни йому, Перче, популярно, що тут він глибоко помиляється.

Директор розсадника
КИЯНЧЕНКО.
Голова місцевкому
БЕРКАЛО.

с. Кочерів,
Радомишльського району,
Житомирської області.

ОЙ, ЧИЯ Ж ТО СЛАВА!

Директор Львівської склофірми «Веселка» Михайло Ілліч Якушев був на сьомому небі. Туди його винесли кілька мільйонів пляшок, які заступник по збуту Іван Іванович Стецький зіпхнув Березівському заводові мінеральних вод на Харківщині.

— Браво! — вигукнув директор. — Від сьогодні наша продукція матиме прекрасну рекламу... — та не встиг договорити фразу, як двері кабінету відчинилися од вибуху.

— Караул! — вбіг інженер ВТК т. Боровиков. — Дали нашій продукції газу. Бахкає так, що з Харкова до Львова чути.

— Без паніки! Будемо відбиватися!

— Але ж проти нас 10 членів комісії, яка визнала наші пляшки безсильними. Мовляв, рватимуться і під тиском і без тиску...

— Іти в контрнаступ! — скомандував директор.

У двері вбігла заступник директора по виробництву т. Степанова.

— Лихо! Хочуть повернути нам пляшки назад...

За нею примчався захеканий головбух.

— Біда! Кажуть віддати 92 тисячі карбованців...

— Ні кроку назад! За нами честь і слава фірми...

Вісім місяців героїчно оборонялася фірма «Веселка». Вісім місяців мчали гінці дорогами Львів—Київ—Харків—Пересічна, споряджені командировочними та інструкціями дирекції: «Вистояти, щоб то не стало».

Та сили вичерпались. Останній гінець — юрисконсульт фірми — прибув у Держарбітраж при Раді Міністрів УРСР і підписав акт про капітуляцію.

На полі бою залишилося 20.205 розбитих пляшок і 8.625 карбованців. «Жертви» поховані з усіма почестями і церемоніями.

М. МАСЕНКО.

ВІНЕГРЕТ ПО-ОСТРОЗЬКИ

Вінегрет — закуска комбінована. Майстри кухні готують його за давно відомим рецептом: беруть буряки і капусту, квашені огірки і картоплю, квасолю і цибулю. Всі ці компоненти здобрюють запашною олією, старанно перемішують і тоді, як кажуть, — пальчики оближеш.

А оце з'явився новий вид вінегрету — острозький. Його готують не на кухні, а на залізничній станції Острог, в тупику № 9.

Метод «виробництва» вінегрету той же, тільки компоненти інші. Тут беруть: паровозний шлак, уламки шпал, вугілля, торф і тріски. Все це перемішують, здобрюють мінеральними добривами і пропонують колгоспам: «Беріть, використовуйте, як мінеральні добрива застосовуйте!»

Колгоспи руками й ногами відбиваються, не хочуть брати замість добрив такого страшного вінегрету. Але що поробиш, коли на ст. Острог всі вантажі, в тому числі й мінеральні добрива, потрапляють на один невеличкий майданчик і звалюються в одну купу.

Як виявлено, авторство винаходу такого вінегрету належить керівникам Козятинського відділення Південно-Західної залізниці. Скільки їх не просили збудувати більше розвантажувальних майданчиків на станції Острог, у тупику № 9 та під'їзних шляхів до них, вони ані з місця.

Видно, чекають спеціальної відзнаки за свій новий рецепт шлако-вугільно-мінерально-шпального вінегрету по-острозьки.

В. ЯНУШЕВСЬКИЙ,
секретар Гощанського райкому КП України.
Волинська область.

СОКИРА І ЛОГІКА

Біля хлібопекарні в с. Сенчі, Лохвицького району, Полтавської області, росли собі тополі. Росли, тінь давали, повітря очищали. А того вони і не знали, що працівники комбінату комунальних підприємств смертний вирок їм пророчать і вже сокиру точать.

Скоро сокира гостра добре-таки погуляла — геть всі дерева порубала.

— Для чого це ви зробили? Для чого зелені насадження занапастили? — запитали ми.

— А для того,— пояснили нам ті, котрі сокирі розгул дали,— **«що тополі при цвітінні засмічують сировину для випікання хліба».**

Логіка залізна, як і сокира. Але...

Досі відомо, що сировиною для випікання хліба є борошно. Але цю «сировину» ніхто і ніколи не зберігав просто неба, не перевозив без тари і не використовував для тіста, не пересіявши.

Так при чому ж тут тополі?

Пояснення про причину винищення дерев біля пекарні в с. Сенчі швидше нагадує казку про те, що на вербі груші ростуть.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 10 «Перця» було надруковано листа з колгоспу «Більшовик» Нижньогірського району (Крим) про те, що там на кілька років розтягли будівництво дитячого комбінату, а кінця будівництву не видно. Більш того, у готових кімнатах комбінату, за наказом керівників колгоспу, вирощували тутовий шовкопряд.

Після виступу Перця заступник голови Кримського облвиконкому т. Мойсєєв повідомив редакцію, що будівництво дитячого комбінату в колгоспі буде завершено в цьому році.

★ У тому ж номері журналу повідомлялося про те, що Київська механізована колона № 1 тресту «Київсільелектробуд» ніяк не спроможеться закінчити електрифікацію колгоспу імені Леніна, Васильківського району на Київщині.

Начальник колони т. Крекотень повідомив, що виступ Перця було обговорено на виробничій нараді. Критику визнано справедливою.

За зволікання ремонту трансформатора та будівельно-монтажних робіт на старших виконробів тт. Гусліцера та Петрова накладено адміністративні стягнення.

★ У фейлетоні «Не всі при ділі» («Перець» № 11) йшлося про те, що при розрахунках за цукор, який відпускали цукрові заводи плодоконсервним заводам облспоживспілок, існувало дуже багато непотрібних операцій, а це призводило до плутанини.

Заступник керуючого Українською республіканською конторою Держбанку т. Гетьман повідомив, що після виступу Перця обласним конторам Держбанку дано вказівку посилити контроль за розрахунковими операціями по транзитних відвантаженнях цукру, а також спростити ці операції.

★ «Канцелярські хащі» — під такою назвою у «Перці» № 11 було вміщено фейлетон про тяганину при розгляді судової справи про розлучення в народному суді Радянського району м. Києва.

Як повідомив редакцію заступник голови Київського облсуду т. Паневін, народному судді Радянського району т. Барчуку за його неправильні дії зауважено.

★ Працівники 51-го Криворізького поштового відділення опублікували в «Перці» № 12 листа про те, що вони працюють у непристосованому для роботи напівпідвальному сирому приміщенні.

Голова Дзержинського райвиконкому м. Кривого Рога т. Кульков повідомив редакцію, що лист цей обговорено на засіданні райвиконкому, який зобов'язав начальника комбінату «Кривбасбуд» т. Шелешкова В. В. виділити та обладнати приміщення для 51-го поштового відділення у новому будинку — гуртожитку комбінату, який уже будується.

★ У № 13 «Перця», в телеграмі ТАП «Запитання по суті» Перець запитував, чому у м. Кременчуці міська автостанція тулиться у двох тісних, без будь-яких вигід для пасажирів, дерев'яних халабудах.

Як повідомив голова виконкому Кременчуцької міськради т. Кожарін, міськвиконком порушив питання перед обласними організаціями про будівництво міського автовокзалу. Новий автовокзал у Кременчуці, будівництво якого вже розпочато, буде здано в експлуатацію в 1966 році.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

Зловитих вірш

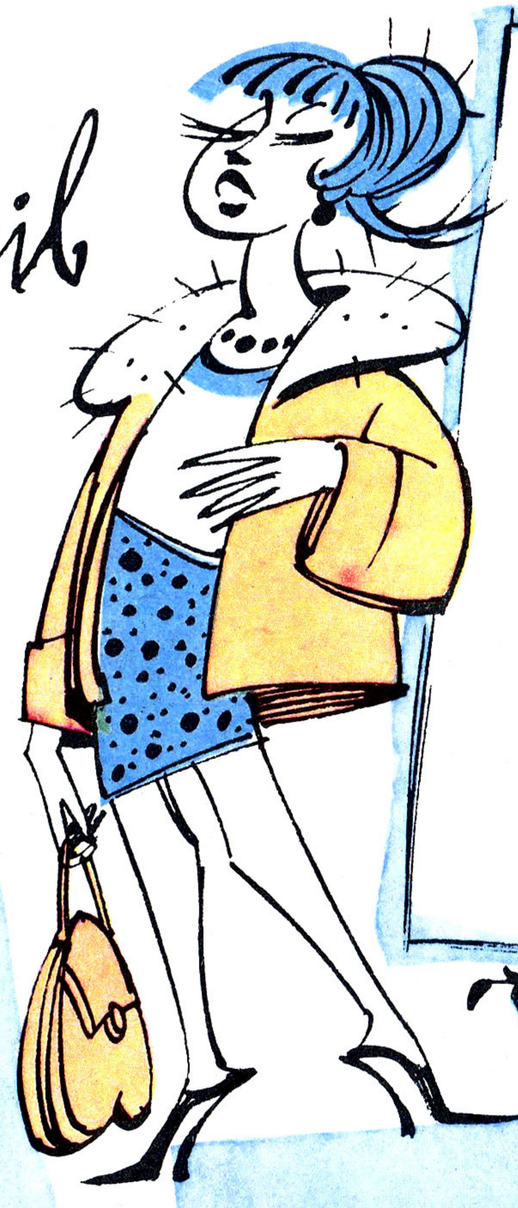

ЧИ ТОБІ НАЙБІЛЬШЕ ТРЕБА...

«...Та чи тобі найбільше треба,
Що ти береш до серця все?
Були ці вади і до тебе,
І далі світ їх понесе...

Були, до речі, й Дон Кіхоти,
Такі ж самісінькі, як ти,
Що прагли кривду побороти,
Неправду й зло перемогти...

Та дивакам ніде пощади
Від темних сил тих не було.
Косили їх одвічні вади,
Перемагали кривда й зло,

Які себе одшліфували
До блиску в вічній боротьбі...
Яких богатирів ламали!
Куди там кволому тобі!»

...Лиш той, хто має рабську вдачу
Й весь вік упорожні іде,
Зручну платформу цю ледачу
Під власні вчинки підведе,
Розв'яже будь-яку проблему...
На світі це й трима нікчему.

НЕПРИСТУПНА КРАСУНЯ

Її таку,
На подив світу,
Явило сонце України.
Вона похожа вродою була на Афродіту,
Що народилася з морської піни.
Але ж у прагненні затьмарити весь світ
Ніяких меж для жінки не існує...
Звідціль — зелені коси в Афродіт,
А замість вій колючий дріт,
А на вустах і личку
Хімія панує...
Після такого «перетворення» природи,
Як правило,
Збуваються ті Афродіти вроди...
І вже за нею молодою
Не ходять хлопці чередою.
Не мелькають їх вусики,
Не бренькають спідоли...
Такого розпачу красуня та
Не знала ще ніколи.
Зловивши одного,
Поклонника колишнього свого,
Жагуче горнеться до хлопця,
А він боїться
Отруїться,
Об дріт боїться поколоться...

* * *

Коли я слухаю промову Бовкуна
(А слухаю його я десять год),
У мене думка в'яжеться одна:
Який би вдячний був народ
Ученим хімікам, коли б
Вони придумати змогли б
Підошви ось такі під черевик
Цупкі й міцні, як у промовця нашого язик!
Носив би чоловік таке взуття,
Без лагодження,
Все життя!

ТАТКА Б'ЮТЬ

На вигоні гуляється малеча.
У дітвори очиці щирі і ясні.
Ті «випікають» хліб у печах,
Ті греблю зводять, інші курені...

Лише один Ванько, надувши губи,
Зневажливо глядить із-під бриля.
Одного скривдить словом грубим,
А другому «хатинку» розваля.

І ось його хапа малеча
І лупцювати почина.
Ванька рятує знову втеча,
Але наздоганя вина.

Сусіди чують — колотнеча —
Й продовжують робить своє:
Бо то не Ваню б'є малеча,
А татка Ваниного б'є...

Мал. В. ГОРБАЧОВА

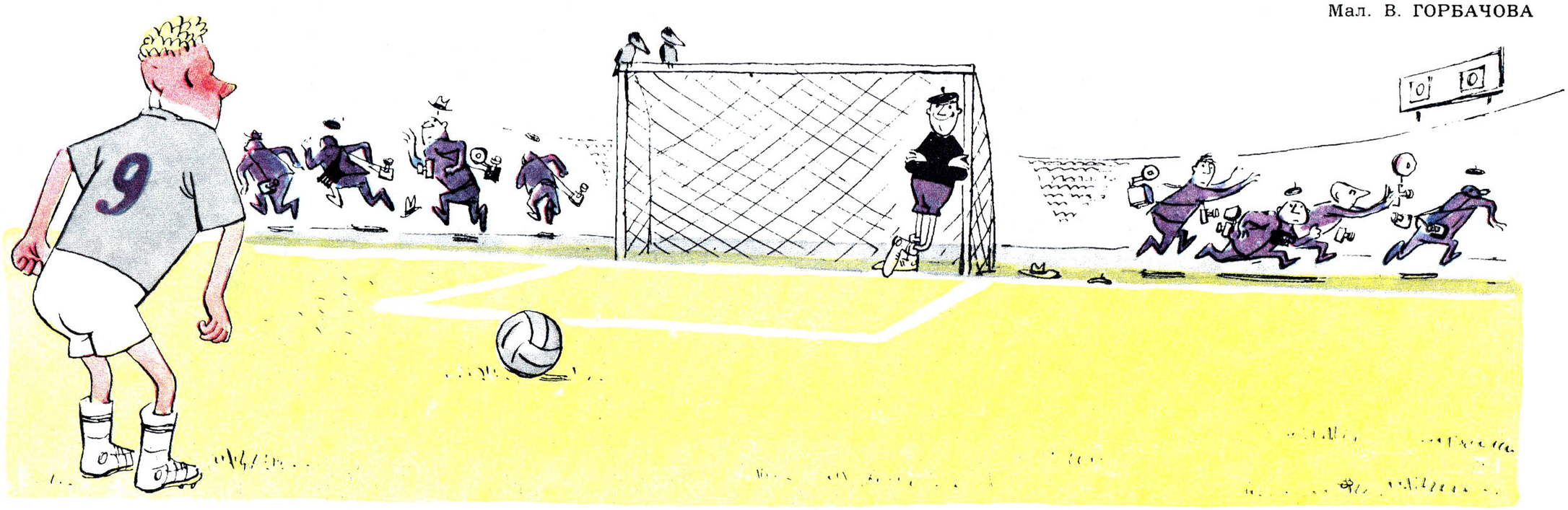

Перед одинадцятиметровим.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК. РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12. Г-18-3-46. Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 21 (560) (на украинском языке). Підписано до друку 19. X. 1965 р. Папір 70×108 1/8 = 0.75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 09638. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ. Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05087. Тираж 505.000 прим.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. К. ЗАРУБИ

БРУДНА ВІЙНА...

...І ЧИСТИЙ ЗИСК